

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani din 30 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 octombrie 2016, declarat de avocatul Victor Polivenco, în numele inculpatului

***Ghineț Ivan Valeri**, născut la
24 iulie 1985, originar și locuitor al s. Mihăileni, r-nul
Rîșcani, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 15.07.2015 – 30.06.2016,
instanța de apel: 20.07.2015 – 05.11.2016,
instanța de recurs: 24.11.2016 – 25.01.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani din 30 iunie 2016, Ghineț Ivan a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Iaz T. prejudiciul material în mărime de 38.400 lei.

2. Instanța de fond a constatat că în noaptea spre 04 noiembrie 2014, inculpatul Ghineț I., intenționat, având scop de cupiditate, aflându-se lângă bazinul acvatic cu codul cadastral nr. 7134105766, aflat în posesia lui Iaz T., conform contractului de arendă nr. 1 din 18.02.2010, situat în extravilanul s. Mihăileni, r-nul Rîșcani, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, fiind însoțit de persoane neidentificate, au sustras pe ascuns 1310 kg. de pește de diferite specii:

800 kg. de fitofag la prețul de 20 lei/kg., în sumă de 16.000 lei, 250 kg. de crap la prețul de 50 lei/kg., în sumă de 12.500 lei, 170 kg. de amur alb la prețul de 45 lei/kg., în sumă de 7650 lei și 90 kg. de caras la prețul de 25 lei/kg., în sumă de 2250 lei, cauzând părții vătămate Iaz T. un prejudiciu considerabil, în sumă totală de 38.400 lei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că la 04.11.2014 a pescuit cu plasa aproximativ 46-47 kg. de pește, dar din iazul din s. Brătușeni, r-nul Edineț, iar o parte l-a vândut în sat. A doua zi, colaboratorii de poliție și partea vătămată au depistat la el acasă 45-46 kg. de pește și plasa cu care a pescuit. Cu automobilul Vaz 2107, cu care a mers la pescuit, este imposibil de transportat cantitatea de 1310 kg. de pește.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Iaz T. a declarat că din anul 2010 deține în arendă iazul dat. La 30-31.10.2014, împreună cu Pricop V., Iaz I., Iaz D. și Spătaru I. au tras năvodul și au prins pește pentru realizare. Au cântărit în total 1700 kg. de pește mai mășcat, separat pe specii fitofag, amur, caras, și l-au pus într-un bazin acvatic mai mic, îngrădindu-l cu o plasă. La 03.11.2014, feciorul a păzit peștele până la ora 23.00, iar a doua zi au depistat plasa tăiată și deteriorată și au telefonat la poliție. Mai târziu, l-a telefonat o rudă i-a spus că pește ca a lui se vinde în s. Vasileuți, dintr-o mașină de culoare albă, cu numere de Dondușeni. El îndată a înțeles că este vorba de Ghineț I., deoarece ultimul, cu două zile în urmă, a circulat cu automobilul pe acolo. Seara a mers la Ghineț I., unde au depistat peștele. Acesta i-a spus că a furat peștele împreună cu o persoană pe nume Iulian, l-au împărțit în jumătate și l-au realizat. Ulterior, a aflat că acesta a furat și 1 km. de plasă. Cântărind peștele rămas în bazinul respectiv, a constatat aproximativ 200 kg., concluzionând că s-au sustras 1310 kg. de pește din specia amur și caras. În urma percheziției, la domiciliul inculpatului s-au depistat 40 kg. de pește din specia amur, fitofag și crap, iar carasul lipsea. Ghineț I. i-a comunicat că carasul l-a vândut noaptea.

Martorii Spătaru I., Spînu I., Iaz I. și Pricop V. au relatat similar că la 30-31.10.2014, l-au ajutat pe Iaz T. să tragă năvodul. Peștele l-au cântărit separat pe specii, în total aproximativ 1700 kg., și l-au transportat din iaz într-un bazin acvatic mai mic.

Martorul Litviniuc N. a declarat că în s. Vasileuți a procurat 2 pești din specia amur alb de la 2 persoane, care erau cu un automobil alb, cu număr de Dondușeni.

Martorul Fusu V. a indicat că activează la IP Râșcani. În urma percheziției la domiciliul inculpatului a fost depistat pește. Ultimul, benevol, a dat explicații scrise, anexate la f.d. 49,50, recunoscând ca a furat peștele din iazul care îi aparține părții vătămate.

Reieșind din declarațiile părții vătămate, el a pregătit cantitatea de 1700 kg. de pește pentru livrare, a doua zi fiind depistată lipsa a 1310 kg., iar la efectuarea percheziției la domiciliul inculpatului au fost descoperite 40 kg. de pește.

Totodată, martorii Spătaru I., Iaz D., Iaz I. și Pricop V. au confirmat că din iaz au fost scoasă cantitatea de 1700 kg. de pește.

Potrivit declarațiilor martorului Litviniuc N., inculpatul a vândut pește în piața din s. Vasileuți, r-nul Rîșcani, iar martorul Ghineț M. a confirmat că soțul său a adus pește de la un iaz din r-nul Edineț.

Conform procesului-verbal de percheziție din 06.11.2014, în locuința lui Ghineț I. din s. Mihăileni, r-nul Rîșcani a fost depistat pește din speciile fitofag, amur alb, crap și caras.

Prin procesul-verbal de cercetare, a fost examinat automobilul de model VAZ 2017, n.î. DN AL 035.

Prin certificatul eliberat de ÎI ”Buntîlo Veaceslav”, a fost stabilit prețul mediu de piață al peștelui de specia fitofag, amur alb, crap și caras.

Depozițiile inculpatului, că peștele depistat în gospodăria sa, a fost pescuit într-un iaz din r-nul Edineț contravin probelor administrate, fiind făcute în scop de apărare, or, acesta nu a putut să indice locul aflării iazului, circumstanțele în care a fost prins peștele și cantitatea peștelui pescuit.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de condițiile de viață ale familiei inculpatului, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost constatate, concluzionând că corectarea lui este posibilă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că peștele depistat în cadrul percheziției a fost pescuit din alt iaz și este imposibilă transportarea a 1300 kg. de pește cu automobilul său de model VAZ 2107.

Totodată, nu au fost prezentate probe concludente care să confirme vinovăția lui, acuzarea fiindu-i întemeiată doar pe declarațiile rudelor părții vătămate.

3.1. Avocatul Victor Polivenco a declarat apel suplimentar, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea unei sancțiuni nonprivative de libertate.

Apelantul a invocat că în preajma bazinului acvatic nu au fost depistate urme de anvelope ale automobilului cu care se pretinde că a fost transportată cantitatea de 1310 kg. de pește, nefiind probat nici faptul că la 03.11.2014, în lacul de acumulare exista cantitatea de pește menționată.

Cantitatea invocată nu a fost susținută prin probe, iar la materialele cauzei nu sunt dovezi care ar demonstra starea tehnică convenită a cântarului și că acesta ar corespunde standardelor merceologice.

A fost constatat că în posesia inculpatului s-a aflat pește viu de diferite specii în cantitate de aproximativ 100 kg. și nu 1310 kg., după cum i se incriminează, nefiind clară soarta a 1210 kg. pește, care se invocă a fi dispărute din iaz.

Astfel, în cadrul cercetării judecătorești nu a fost probată existența a 1310 kg. de pește în posesia inculpatului, ci numai a 45 kg., acesta restituind prejudiciul cauzat părții vătămate.

Deci, acțiunile inculpatului nu constituie componenta infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, deoarece acesta nu a sustras bunuri în proporții considerabile din proprietatea părții vătămate.

Totodată, nu a fost identificată altă persoană împreună cu care inculpatul ar fi sustras peștele, acuzarea neprezentând probe în acest sens.

Acțiunile inculpatului au fost calificate greșit, or fapta acestuia se încadrează în prevederile art. 186 alin. (1) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 octombrie 2016, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat, iar apelul avocatului Victor Polivenco a fost respins ca tardiv.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, dând probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, întemeiat și legal concluzionând în privința vinovăției inculpatului în temeiul art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal.

Or, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate a fost dovedită pe deplin prin declarațiile părții vătămate, martorilor Spătaru I., Spînu I., Iaz I., Pricop V. și Litviniuc N., procesul-verbal de percheziție din 06.11.2014, prin care în locuința lui Ghineț I. din s. Mihăileni, r-nul Rîșcani a fost depistat pește din speciile fitofag, amur alb, crap și caras, procesul-verbal de cercetare a automobilului VAZ 2017, n.î. DN AL 035, certificatul eliberat de ÎI "Buntîlo Veaceslav" privind prețul mediu de piață al peștelui de specia fitofag, amur alb, crap și caras.

Declarațiile inculpatului că peștele depistat în gospodăria sa a fost pescuit din alt iaz nu sunt fondate, sunt făcute cu scop de apărare și contravin probelor cercetate, acesta fiind în imposibilitate să indice locul aflării iazului, circumstanțele în care a fost prins peștele și cantitatea peștelui pescuit.

Totodată, afirmațiile inculpatului contravin declarațiilor martorilor audiați.

Martorii Spătaru I. și Spînu I. au confirmat că a fost cântărit pește în cantitatea de 1600-1700 kg.

Nu au fost stabilite temeuri de a pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părții vătămate, că s-a depistat peștele la inculpat, ultimul recunoscând faptul că a furat peștele împreună cu o altă persoană, l-au împărțit în jumătate și l-au vândut, depozițiile date fiind în coroborare cu cele ale martorilor audiați.

Potrivit declarațiilor martorului Litviniuc N., 2 persoane, care erau cu un automobil cu numărul de înmatriculare din or. Dondușeni, vindeau pește.

Alegațiile inculpatului prin care susține că nu s-au stabilit alte persoane cu care se presupune că a sustras peștele din iaz, iar cantitatea de pește de care este

învinuit că a sustras-o este exagerată, sunt neîntemeiate și declarative, probele administrate confirmând pe deplin vinovăția lui.

Instanța de fond a numit inculpatului o pedeapsă legală, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

În același timp, avocatul Victor Polivenco a omis termenul de atac al sentinței, fără careva motive întemeiate.

Potrivit prevederilor art. 402 alin. (1) și (5) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale. Dacă inculpatul declară apel în termen și își înlocuiește apărătorul, noul apărător, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copiei apelului declarat, poate declara apel suplimentar pentru inculpat, în care poate invoca motive adăugătoare de apel.

Avocatul Victor Polivenco a depus apel suplimentar la 05.10.2016, însă contractul de asistență juridică a fost încheiat cu inculpatul la 29.07.2016, și la 01.08.2016 a făcut cunoștință cu materialele cauzei.

Astfel, începând cu 01.08.2016, avocatul Victor Polivenco urma, în termen de 15 zile, să depună apel suplimentar, dar l-a omis.

5. Avocatul Victor Polivenco a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art. 186 alin. (1) Cod penal.

Recurentul a invocat că respingerea apelului suplimentar ca fiind tardiv este neîntemeiată, or el a depus o cerere de apel suplimentar în interesele inculpatului și nu a declarat apel în interesele altei persoane.

Cererea de apel suplimentar a fost depusă în conformitate cu art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, care prevede că apelul poate fi depus peste termenul legal în caz că participantul a lipsit la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre pronunțarea acesteia, contractul de asistență juridică fiind încheiat cu inculpatul la 29.07.2016, când termenul de 15 zile pentru depunerea apelului expirase, iar la pronunțarea sentinței la 30.06.2016, inculpatul a fost asistat de un alt apărător.

Totodată, partea vătămată în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești a făcut declarații contradictorii, ce creează dubii în veridicitatea lor și corespunderea acestora cu circumstanțele de fapt. Or, partea vătămată a indicat că în bazinul de acumulare era o cantitate de 1500 kg. de pește, iar martorul Iaz I. a declarat că în lac erau 400-500 kg. pește.

Astfel, nu a fost probată vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), și 12) CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - care prevede inclusiv următoarele situații - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apelul apărării nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele

de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate, ale martorilor Spătaru I., Spînu I., Iaz I., Pricop V. și Litviniuc N., procesul-verbal de percheziție din 06.11.2014, procesul-verbal de cercetare a automobilului de VAZ 2017, n.î. DN AL 035, certificatul eliberat de ÎI ”Buntîlo Veaceslav” privind prețul mediu de piață al peștelui de specia fitofag, amur alb, crap și caras, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării (*pct. 4. din decizie*), probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, argumentul recurentului că soluția instanței de apel privind respingerea apelului său suplimentar contravine prevederilor art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, este neîntemeiat, deoarece acțiunile nominalizate sunt reglementate de alt articol - 402 alin. (5) Cod de procedură penală, care prescrie clar că dacă inculpatul declară apel în termen și își înlocuiește apărătorul, noul apărător, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copieii apelului declarat, poate declara apel suplimentar pentru inculpat, în care poate invoca motive adăugătoare de apel (*pct. 5. din decizie*).

Din acest punct de vedere, instanța de apel just și argumentat a statuat că avocatul V. Polivenco a încheiat contractul de asistență juridică cu inculpatul la 29.07.2016 și pe 01.08.2016 a făcut cunoștință cu materialele cauzei. Astfel, începând cu 01.08.2016, el urma, în termen de 15 zile, să depună apel suplimentar, dar l-a omis, deoarece l-a declarat tocmai la 05.10.2016 (*pct. 4. din decizie*).

Or, recurentul nu a criticat în niciun fel argumentele instanței de apel privind respingerea apelului suplimentar ca fiind tardiv, în raport cu prescripțiile din art. 402 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, și nu a solicitat dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță pentru a fi soluționat recursul suplimentar, deci nu și-a susținut legal poziția în aspectul dat (*pct. 5. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței

CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Victor Polivenco, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani din 30 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 octombrie 2016, în privința inculpatului Ghineț Ivan Valeri, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 februarie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco